

วิปัสสนาพัฒนาชีวิต

ร.อ.หญิง สุชาวดี ไชยยันบุรณ์ ร.น.

R4012

เรือเอกหญิง สุชาวดี ไชยยันบุรณ์ ประจำแผนกบัญชีทุน กองแผนและโครงการ กรมอุทกหารเรือ บิดาชื่อ นายชาญ มารดาชื่อ นางผ่องศรี ไชยยันบุรณ์ เป็นบุตรคนโต ของคุณพ่อคุณแม่ มีน้องสาว ๑ คน ชื่อ น.ส.พัฒนศรี ไชยยันบุรณ์ และน้องชาย ๑ คน ชื่อ นายศิริชัย ไชยยันบุรณ์ ที่อยู่คือ บ้านเลขที่ ๘ ซอยนภาศัพท์ สุขุมวิท ๓๖ พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

ดิฉันยังจำวันแรกที่ครอบครัวของดิฉันมากราบนมัสการหลวงพ่ोजรัญ หรือ พระภาวนาวิสุทธิคุณ ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรีได้คือประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๔

ตอนนั้นครอบครัวของดิฉันประสบเคราะห์กรรมอย่างหนัก คุณพ่อและคุณแม่ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรกับปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้ดิฉันและน้อง ๆ รู้สึกกลัวใจมาก แต่อาจเป็นเพราะ ผลบุญจากการทำบุญใส่บาตร และสวดมนต์ไหว้พระทุก ๆ วัน จึงดลบันดาลใจให้ครอบครัวของดิฉันมาที่วัดนี้

เริ่มต้นด้วยคุณแม่อ่านพบเรื่องของหลวงพ่ोजรัญ และวัดอัมพวัน จากหนังสือ “คนพันโลก” คุณแม่บอกว่าอยากมาวัดนี้มาก และเมื่อพวกเราได้อ่านกันก็มีความคิดเช่นเดียวกับคุณแม่ว่าควรจะมากราบนมัสการหลวงพ่ोजรัญ และลองปรึกษาเรื่องปัญหานี้กับท่านดู ท่านคงจะชี้ทางแก้ปัญหามาให้เราได้บ้าง ดังนั้นพวกเราจึงพร้อมใจกันมาที่วัดอัมพวัน

พอพวกเราเข้าไปกราบนมัสการหลวงพ่ोजรัญ ท่านก็ทักว่าโยมมีเรื่องเดือดร้อนอะไรไหม คุณพ่อก็ยอมรับ และกราบเรียนท่านถึงปัญหาที่ครอบครัวของเราประสบอยู่

กล่าวคือ คุณพ่อของดิฉันทำงานเกี่ยวกับการเดินเรือรับส่งสินค้าระหว่างประเทศ ช่วงแรก ๆ กิจการก็ดำเนินไปด้วยดี ต่อมาคุณพ่อก็ตั้งบริษัทขึ้นมาเองอีกบริษัทหนึ่ง งานก็ทำท่าจะไปได้ดี เพราะมีการติดต่อจากเจ้าของสินค้า จะให้บริษัทของเราเป็นผู้ส่งสินค้าให้ แต่พอตกลงเรื่องค่าขนส่ง จะต้องมียันพลางงานไปทุกครั้ง

ปรากฏว่าไม่มีงานเข้าบริษัทเลยสักชิ้นเดียว เป็นเวลาเกือบ ๓ ปี ค่าใช้จ่ายก็เพิ่มขึ้นทุกที ไม่ว่าจะเป็นค่าเช่าสำนักงาน ค่าโทรศัพท์ ค่าเทเลกซ์ ค่าลูกจ้างในบริษัท ซึ่งรายได้ที่จะนำมาจ่ายเป็นค่าใช้จ่ายเหล่านี้ไม่มีเลย ต้องชักทุนออกมาเป็นค่าใช้จ่ายทุก ๆ เดือน

แต่คุณพ่อก็ยังไม่ยอมแพ้ เทียวไปกู้หนี้ยืมสิน เพราะหวังว่าต้องมีสักวันหนึ่งที่เราจะได้งานบ้าง แต่ยิ่งลงทุนก็เหมือนกับว่าทุนนั้นจมหายไปเปล่า ๆ โดยไม่ได้ผลตอบแทน จนกระทั่งทรัพย์สินที่เรามีอยู่ค่อย ๆ หดลง ประกอบกับคุณพ่อนำเงินไปลงทุนทำเหมืองแร่ที่สุโขทัย และถูกโกงอีก จึงเหมือนกับสิ้นเนื้อประดาตัว ตอนนั้นครอบครัวของเราอยู่อย่างฝืดเคืองมาก อย่างที่ไม่เคยพบมาก่อน

หลวงพ่อนั่งนิ่งสักพักแล้วก็พูดขึ้นมาว่า

“ดีแล้วนะโยม ที่โยมไม่ได้งานพวกนี้ ถ้าได้งานโยมจะรวยเป็น ๑๐-๒๐ ล้าน แต่มันเป็นทุกขลาภ โยมอย่าเอาเลยนะ ถ้ารวยแล้วตายไปคนหนึ่ง โยมจะเอาไหมล่ะ แต่ไม่เป็นไรหรอก โยมอย่าไปเลิกกิจการก็แล้วกัน ต่อไปจะดีเองรับงานไม่ไหวเลยละ แต่ต้องรอเวลาหน่อยนะ อาตมาจะแผ่เมตตาช่วยให้”

แล้วหลวงพ่อก็มองมาที่ดิฉันและน้องสาว และพูดว่า “ลูก ๆ ของโยมก็ดีนะ ต่อไปจะได้ดี เป็นใหญ่เป็นโต” และท่านก็ได้แนะนำให้ดิฉันกับน้องสาวมา **ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน**

ดิฉันและน้องสาวตามปกติก็สนใจทางด้านนี้พอสมควร เพราะเราติดตามคุณยายเข้าวัดตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ก็ยังไม่เคยเรียนการนั่งวิปัสสนากรรมฐานอย่างจริงจังเลย ดิฉันและน้องสาวก็รับปากกับหลวงพ่อกับคุณยายว่า จะหาเวลามาเจริญวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน แต่คิดว่าช่วงนั้นดิฉันจะต้องเรียนหนังสือต่อให้จบก่อน เพราะเหลืออีกไม่กี่วิชา ดิฉันก็จะสำเร็จปริญญาตรีทางบัญชีจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงแล้ว

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ดิฉันได้สอบภาคการศึกษาสุดท้ายสำเร็จ แต่ไม่แน่ใจว่าจะสอบผ่านหมดทุกวิชาหรือไม่ ดิฉันรู้สึกกระวนกระวายใจมาก เพราะอยากรีบจบเร็ว ๆ และรีบหางานทำเพื่อจะได้ไม่เป็นภาระของคุณพ่อคุณแม่ และยังสามารถช่วยเหลือทางบ้านได้อีกด้วย เพราะน้อง ๆ อีก ๒ คน ก็กำลังเรียนหนังสือ

งานที่บริษัทของคุณพ่อที่เปิดใหม่ก็แย่งทุกที ๆ จนในที่สุดก็ต้องปิดกิจการแห่งนี้ลง แต่ก็ยังเหลืออีกแห่งหนึ่ง ซึ่งคุณพ่อของดิฉันยึดถือคำพูดของหลวงพ่อกับคุณยายว่าอย่าเลิกกิจการ ให้ทนทำไปแล้วจะดีขึ้นเอง

ช่วงนั้นดิฉัน น้องสาว และพี่สาวซึ่งเป็นลูกของคุณลุงว่างพอดี จึงปรึกษากันว่าเราน่าจะมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามที่หลวงพ่อกับคุณยายแนะนำไว้

พวกเราจึงชวนกันมาที่วัดอัมพวัน **ถือศีล ๘** และเริ่มปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน โดยมี คุณยายซึ่งอายุมากแล้วมาปฏิบัติด้วย คุณยายส้ม ทองยิ่ง เป็นผู้สอนให้

พวกเราปฏิบัติอยู่ ๑ สัปดาห์ รู้สึกจิตใจเบาสบายและสงบอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน พอกลับมาจากวัดก็ได้นำมาปฏิบัติที่บ้านด้วยเป็นประจำ

เมื่อมีการประกาศผลสอบภาคสุดท้าย คือประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ปรากฏว่าดิฉันสอบผ่านทุกวิชา ดิฉันดีใจมาก เพราะอย่างน้อยก็ไม่ต้องรบกวนค่าลงทะเบียนจากทางบ้าน ตอนนั้นก็เหลือแต่หางานทำให้ได้เท่านั้น

ดิฉันภาวนาขอให้ได้ทำงานดี ๆ มีเกียรติอยู่เสมอ ซึ่งดิฉันก็โชคดีที่ได้เพื่อนของคุณแม่ท่านหนึ่ง เมตตาดิฉัน ช่วยฝากให้เข้าทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวในบริษัทคอลเกตปาล์มโอสีฟ จำกัด

เดือนแรกที่ดิฉันได้รับเงินเดือน ดิฉันได้ แบ่งเงินออกเป็น ๓ ส่วน ส่วนแรกแบ่งไว้ทำบุญ ส่วนที่สองให้คุณแม่ไว้เป็นค่าใช้จ่ายในบ้าน ส่วนที่สามเก็บเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัว ดิฉันทำงานอยู่ที่นี้ได้ประมาณ ๓ เดือน

ต่อมากองทัพเรือได้ประกาศรับสมัครบุคคลเข้ารับราชการ รู้สึกว่าจะเป็นเดือนมีนาคม ๒๕๒๖ ซึ่งดิฉันไม่ทราบเรื่องเลย แต่ทางบ้านคุณลุงโทรศัพท์มาบอกที่บ้านของดิฉันไว้ ให้รีบไปสมัคร เพราะเหลืออีก ๒ วันเท่านั้น ก็จะปิดรับสมัครแล้ว

ดิฉันกลัวใจมาก เพราะเพิ่งทราบผลการสอบได้ไม่นานนัก หลักฐานการจบและใบรับรองผลการเรียน (Transcript) ก็ยังไม่มี ก่อนนอนคืนนั้นดิฉันจึงอธิษฐานจิตถึงหลวงพ่อบอกให้ท่านช่วยให้ดิฉันสมัครและสอบเข้ารับราชการได้

ในวันรุ่งขึ้นดิฉันก็ไปสมัครโดยมีหลักฐานเพียงแค่มัธยมศึกษา และสำเนาทะเบียนบ้านเท่านั้น ใบรับรองผลการเรียนและหลักฐานอื่น ๆ ตามที่ทางราชการกำหนดก็ไม่มี เจ้าหน้าที่จึงไม่ให้ดิฉันสมัคร

ดิฉันเสียใจมาก คิดว่าเราคงไม่มีโอกาสสมัครแน่แล้ว เพราะกว่าจะได้หลักฐานต้องใช้เวลามากกว่า ๑ สัปดาห์ เหลือแค่ ๑ วัน ทางราชการก็จะปิดรับสมัครอยู่แล้ว

ดิฉันเดินคอตกลับบ้านเล่าให้คุณแม่ฟัง พอดีเพื่อนของคุณแม่ซึ่งดิฉันเคารพนับถือมากอีกท่านหนึ่ง มาหาคุณแม่ พอท่านได้ฟัง ท่านบอกว่าไม่ต้องตกใจ เพราะป้ารู้จักเจ้าหน้าที่ ที่ทำหน้าที่ออกใบรับรองผลการเรียนและหลักฐานต่าง ๆ

คุณป้าจึงเขียนจดหมายและแนะนำให้ดิฉันไปพบกับเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยคนนี้ ดิฉันแปลกใจมากที่พอไปหาเจ้าหน้าที่ท่านนี้ แล้วก็ยื่นจดหมายให้พร้อมกับพูดขอร้องให้เขาเห็นใจดิฉัน เขาก็จัดการออกหลักฐานและเอกสารต่าง ๆ ให้กับดิฉันทันที โดยไม่รอช้าเลย ดิฉันจึงกลับไปสมัครใหม่อีกครั้งหนึ่งในวันสุดท้าย ซึ่งก็สามารถสมัครได้ทันเวลาพอดี

พอถึงกำหนดวันสอบ คือประมาณเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๒๖ ดิฉันรู้สึก ตื่นเต้นมาก เพราะจำนวนของผู้สมัครสอบในตำแหน่งเจ้าหน้าที่การเงิน มีเป็นร้อย ๆ คน แต่ตำแหน่งที่จะรับมีเพียง ๑๖ ตำแหน่งเท่านั้น ดิฉันได้แต่กลัวว่าจะสอบไม่ได้ รู้สึกท้อแท้ใจมาก

แต่แล้วอยู่ ๆ ก็ นึกถึงหลวงพ่อก่อน ที่ท่านสอนให้กำหนดจิตเป็นสมาธิ แล้ว จะเกิดปัญญาขึ้นมาเอง ดังนั้นตอนเข้าห้องสอบ ดิฉันจึงไม่รู้สึกตื่นเต้น และทำ ข้อสอบได้อย่างมั่นใจ

หลังจากนั้นอีก ๔ เดือน ทางราชการก็ประกาศผลสอบ ปรากฏว่าดิฉันสอบ ผ่านข้อเขียน แต่ก็ยังเหลือสอบสัมภาษณ์และตรวจโรค ซึ่งดิฉันก็เกิดความไม่แน่ใจ อีก เพราะผู้สอบผ่านข้อเขียน มีถึง ๔๐ คน แต่ต้องการเพียง ๑๖ คนเท่านั้น

พอถึงวันสอบสัมภาษณ์ ดิฉันจึง ทำสมาธิก่อนเข้าสอบ ปรากฏว่าได้สอบกับ เจ้าหน้าที่ที่เป็นกันเอง และรู้สึกเขาจะเมตตาต่อดิฉันมาก ชวนคุยมากกว่าเป็นการ สัมภาษณ์อย่างจริงจัง ไม่รู้สึกว่ามีความเครียดเลย

หลังจากนั้นก็มีการตรวจโรคแล้วจึงประกาศผลสอบรอบสุดท้าย ปรากฏว่า ๑ ใน ๑๖ ตำแหน่ง มีชื่อดิฉันรวมอยู่ด้วย ดิฉันดีใจมาก

ในที่สุดดิฉันก็ได้งานมีเกียรติตามที่ได้อธิษฐานจิตไว้ โดยได้เข้ารับราชการเมื่อ ต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๗ และได้รับพระราชทานแต่งตั้งยศ จากพระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัว ให้เป็นหน้าที่เรือตรีหญิง แห่งราชนาวีไทย ดิฉันปลื้มใจมาก คุณพ่อและ คุณแม่ก็ภูมิใจ และปลื้มใจไปกับดิฉันด้วย

ดิฉันและครอบครัวเชื่อมั่นและศรัทธาหลวงพ่อก่อนมาก เพราะท่านได้แนะ แนวทางที่ดีให้กับครอบครัวของเรา ถ้าดิฉันสามารถปลีกเวลาจากการทำงาน ได้ ดิฉันและน้องสาวจะมาถือศีล ๘ และเจริญวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน เสมอ ปรากฏว่ามีสิ่งดี ๆ เกิดขึ้นกับชีวิตของดิฉันมากมายเป็นที่น่าอัศจรรย์ใจ มาก

เมื่อประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ดิฉันสอบชิงทุนของกองทัพเรือ เพื่อไปศึกษา อบรมและดูงานทางด้านการเงินของกองทัพบกสหรัฐ ได้ ๒ หลักสูตร คือหลักสูตร Finance Officer Basic Course และหลักสูตร Resource Management Introductory Course โดยมีกำหนดเดินทางในเดือนสิงหาคม ดิฉันรู้สึกวางใจว่า

จะต้องได้ไปแน่นอน เหลือเพียงต้องสอบผ่านข้อเขียนภาษาอังกฤษที่ Jusmag-Thai ให้ผ่านเกณฑ์เท่านั้น

ดิฉันได้ไปหาหมอดู หมอดูบอกว่าดิฉันไม่มีดวงเดินทางไปต่างประเทศหรอก ดิฉันยังนึกขำอยู่ในใจ ก็ในเมื่อเราสอบได้แล้ว ทำไมจะไม่มีทางได้ไปล่ะ หมอดูคนนี้ใช้วิชาเดาแน่ ๆ เลย ดิฉันก็ไม่สนใจ

แต่แล้วประมาณเดือนพฤษภาคม ดิฉันแทบช็อคเพราะได้รับข่าวจากหน่วยที่ดำเนินงานเกี่ยวกับเรื่องทุนนี้ว่า เสียใจด้วยที่ต้องเสนอทุนที่ดิฉันสอบได้นี้ขึ้นไปให้ทร. พิจารณาตัดงบประมาณ เนื่องจากทุนที่ดิฉันได้รับนี้มีคนไปมาหลายคนแล้ว จะได้นางบประมาณนี้ไปพิจารณาใช้สนับสนุนงานด้านอื่นของกองทัพต่อไป

ดิฉันเสียใจมาก หรือดวงของเราเป็นไปตามที่หมอดูทำนายไว้จริง ๆ เมื่อกลับมาถึงบ้าน ดิฉันก็ได้ปรับทุกข์กับคุณแม่ คุณแม่เตือนสติให้นึกถึงหลวงพ่อ ค่ะวันนั้น ดิฉันจึงได้ทำสมาธิและอธิษฐานจิตถึงหลวงพ่อ ขอให้หลวงพ่อแผ่เมตตาช่วยให้ดิฉันได้ไปศึกษาที่สหรัฐอเมริกาด้วย

ต่อมาประมาณเดือนตุลาคม ดิฉันก็ได้รับโทรศัพท์จากเจ้าหน้าที่คนเดิม ที่ดำเนินการเรื่องทุนนี้ แจ้งให้ดิฉันทราบว่า ดิฉันจะต้องไปสอบที่ Jusmag-Thai ดิฉันขนลุกชูด้วยความปิติ เพราะนั่นหมายความว่าดิฉันมีโอกาสได้เดินทางไปสหรัฐอเมริกาแล้ว ช่างน่าอัศจรรย์แท้ ๆ ที่เดียว

ดังนั้นเมื่อดิฉันสอบผ่านข้อเขียนภาษาอังกฤษของ Jusmag-Thai แล้ว ดิฉันจึงเตรียมตัวเดินทางโดยกำหนดการเดินทางเลื่อนมาเป็นปลายเดือนธันวาคม ๒๕๓๒ การเดินทางครั้งนี้เป็นการเดินทางออกนอกประเทศเป็นครั้งแรกในชีวิตของดิฉัน ดิฉันจึงเที่ยวไปสอบถามข้อมูลต่าง ๆ จากผู้ที่เคยเดินทางไปมาแล้ว ก็ได้รับคำตอบที่แตกต่างกันออกไป

ส่วนมากบอกว่าให้ระวังจะพบเพื่อนไม่ดี ไม่เอาใจใส่เราจะทำให้เราเรียนไม่รู้เรื่อง ผลการเรียนจะแย่มาก สุขภาพจิตก็จะเสียอีกด้วย

ดิฉันรุ่มรวยใจมากคิดไปต่าง ๆ นา ๆ ว่า ภาษาอังกฤษของเราก็แค่พอใช้การได้เท่านั้น ไม่ได้เก่งอะไรมากมาย เวลาจะเรียนหรือสอบเราจะทำอย่างไร เกิดวิตกกังวลขึ้นมาอีก ดิฉันก็นึกถึงหลวงพ่อ อธิษฐานขอให้พบแต่คนดี ๆ ประสบผลสำเร็จในการศึกษา และปราศจากภัยอันตรายทั้งปวง

เชื่อไหมคะว่า พอดิฉันไปถึงที่สหรัฐ ที่ Fort Benjamin Harrison รัฐ Indiana ดิฉันพบแต่คนดี ๆ เป็นมิตรด้วยทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นชาวต่างชาติอื่น ๆ ที่ได้ทุนมา

เหมือนกัน ชาวอเมริกันที่เป็นเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน Instructor (ครูผู้สอน) และ Class Advisor (ครูประจำชั้น) ต่างก็ให้ความเมตตาแก่ดิฉันหมด ทำให้บรรเทาความคิดถึงบ้านลงได้บ้าง

เวลาที่ดิฉันไม่เข้าใจบทเรียน เพื่อน ๆ ต่างก็อาสาช่วยอธิบายให้ดิฉันเข้าใจได้ง่ายขึ้น ดิฉันประทับใจในพวกเขาเหล่านั้นมาก แต่ดิฉันยังกังวลใจเกี่ยวกับการสอบ เพราะศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนไม่มีใน Dictionary เพราะเป็นศัพท์เฉพาะที่เรียกว่า Technical Term เกือบทั้งหมด ดิฉันหนักใจมาก ถ้าเราสอบตกฝรั่งจะต้องดูถูกเราแน่นอน

ดังนั้นก่อนสอบ ดิฉันจะนั่งสมาธิทำให้สงบพักหนึ่ง แล้วจึงท่องหนังสือปรากฏว่าเหมือนกับถ่ายรูปข้อความต่าง ๆ เหล่านั้นไว้ในสมอง พอทำข้อสอบแค่ نگاهเท่านั้น คำตอบก็อยู่ในสมองของดิฉันหมดแล้ว ทำให้ดิฉันทำคะแนนได้ดี

บางวิชาที่ทำคะแนนได้มากกว่าเพื่อนฝรั่งบางคนในห้องอีกด้วย เพื่อน ๆ ต่างก็ทึ่งดิฉันมาก มีเพื่อนคนหนึ่งมาสารภาพกับดิฉันว่า เขาเข้าใจว่าคนเอเชียโง่กว่าพวกเขา แต่ต่อไปเขาจะไม่คิดอย่างนี้อีกแล้ว ทำให้ดิฉันรู้สึกภูมิใจที่อย่างน้อยก็ทำให้ฝรั่งยอมรับในความสามารถของเราได้

ก่อนจบหลักสูตรจะมีชั่วโมงที่ให้ทุก ๆ คน ได้ฝึกพูดต่อหน้าสาธารณชน เรียกว่าการ Briefing โดยแต่ละคนจะต้องเลือกหัวข้อขึ้นไปพูดบนเวทีหน้าชั้นเรียน โดยใช้เวลา ๑๐-๑๕ นาที

ดิฉันเลือกเรื่อง “เมืองไทยของเรา” ขึ้นไปพูดให้ฝรั่งฟังกัน ธรรมดาแล้วดิฉันเป็นคนค่อนข้างขี้อาย รู้สึกประหม่าต่อหน้าสาธารณชน ยังมีคนฟังมาก ๆ ด้วยแล้วจะพาลไม่กล้าพูดเสียเฉย ๆ แต่ครั้งนี้แปลก พอดิฉันกำหนดจิตให้เป็นสมาธิ ความประหม่าต่าง ๆ ก็หายไปหมด พูดให้ฝรั่งฟังอย่างฉาดฉาน

ดิฉันเล่าถึงหลักยึดเหนี่ยวของประชาชนในประเทศไทย ซึ่งประกอบด้วยหลักใหญ่ ๆ ๓ ประการ คือ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ว่าเป็นจุดศูนย์รวมและหลักสำคัญที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชนชาวไทย สรุปตอนท้ายก็ชักชวนให้ พวกเขามาเที่ยวเมืองไทย

รู้สึกว่าพวกเขาสนใจกันมาก เพราะดิฉันนำภาพของสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ไปโชว์ให้พวกเขาได้ชมกัน พอพูดจบเพื่อน ๆ ชอบใจกันใหญ่ และครูผู้สอนก็เรียกให้

ดิฉันไปพบและชมว่าพูดได้ดีมาก ทำให้เขาอยากมาเที่ยวเมืองไทย รู้สึกว่าเป็นประเทศที่น่าสนใจ

การศึกษาดูงานในครั้งนี้ ดิฉันประสบความสำเร็จในการศึกษามากพอสมควร และได้รับคำชมเชยจาก Class Advisor ว่าเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี พร้อมกับเรียนได้ดีด้วย โดยได้คะแนนเฉลี่ย ๘๓.๒๕% ซึ่งนำความภาคภูมิใจมาสู่ดิฉันเป็นอย่างยิ่ง

ตอนนี้กิจการของคุณพ่อค่อย ๆ ดีขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว ดิฉันก็ได้ประสบแต่สิ่งที่ดี ๆ ขณะนี้ดิฉันดำรงยศเรือเอก และจะได้รับพระราชทานเลื่อนยศเป็น นาวาตรี ในปีงบประมาณ ๒๕๓๔ นี้

นอกจากนั้น น้องสาวของดิฉันก็ได้ทำงานเป็นครูในสังกัด กทม. และสอบเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรได้

พี่สาวลูกของคุณลุง ซึ่งได้ไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานด้วยกัน ก็ได้ทำงานเป็นสมุห์บัญชีในบริษัทแห่งหนึ่ง ทุก ๆ อย่างเป็นไปตามที่หลวงพ่อบอกกับพวกเราไว้เมื่อ ๙ ปีก่อน ทุกประการ

นี่คงเป็น ผลของการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จนได้รับการแผ่เมตตาของหลวงพ่อดี จึงทำให้ครอบครัวของดิฉันประสบความสุขและความสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด